

Vážené dámy, vážení páni,
Milí kolegovia!

60 rokov je dlhá doba a je dôležité vidieť oba koncové body tohto intervalu a mať možnosť porovnávať, čo bolo na začiatku a čo je teraz.

Mnohé sa zmenilo a mnohé zostalo nezmenené.

Zmenila sa technika, a najmä informačná. Zmenili sa politické a ekonomické podmienky, máme svoju Slovenskú republiku.

Zmenila sa ochrana životného prostredia – začali sme si ho viac vážiť.

Čo sa však nezmenilo, je podstata ľudskej tvorivej činnosti. Aby sme niečo vytvorili, musíme mať ciele alebo sny, za ktorými chceme ísť, pevne sa ich držať a prekonávať prekážky.

Ani voľakedy, ako aj teraz, na realizáciu veľkých plánov boli potrebné peniaze a bolo ich treba tvrdo vybojovať. Možno, že voľakedy to bolo ešte ťažšie, ako dnes.

Nezmenila sa ani skutočnosť, že ak sme chceli dosiahnuť významný výsledok v práci, museli sme sa jej venovať celou svojou bytosťou. Toto sa nezmení asi nikdy a preto vy mladí dnes žijete takú istú realitu, ako som zažil ja, keď som sa pred 60 rokmi snažil skonštruovať jednosmerný zosilňovač, ktorý bol základom prvého slovenského elektronického analógového počítača.

Pokladám za veľké šťastie, že som všetko toto mohol vidieť, zažiť a dokonca prispieť k tejto veľkej zmene, ktorá má v mnohých smeroch vplyv aj na rozvoj našej spoločnosti.

Ústav informatiky, Ústav technickej kybernetiky a všetci jeho predchodcovia sú svedkami tohto historického pohybu, k nemu v značnej miere prispeli a verím, že budú prispievať aj v budúcnosti.

V tejto súvislosti je dobré zmieniť sa aj o projekte RPP16, ktorý znamenal kvalitatívnu zmenu v informatike na Slovensku.

Začalo to víziou skonštruovať u nás číslicový riadiaci počítač pre riadenie procesov v reálnom čase a hoci boli ešte iba na papieri prvé ideové plány, už sme hľadali výrobné podniky, ktoré by boli ochotné ísť s nami do realizácie takého náročného, a pri tom tak vzrušujúceho projektu. Opäť musím povedať, že na tie časy bola to cesta neobvyklá, pretože jedinou garanciou, ktorú sme ponúkali, boli sme my a naše vedecké ambície – často len my s Docentom Petrášom a Ivanom Kočišom.

Najdôležitejším obdobím však bola spoločná práca všetkých na ÚTK. Zdôrazňujem „spoločná“, aj keď tam boli výrazné osobnosti – kolega Kočiš, Šturc, Kostolanský, Jozef Mikloško, Ondruš, Hamerlík a ďalší, ale vysoko sme si vážili aj prácu pána Babíka, Beleša, Weishamera, pani Belovej a ďalších.

Toto obdobie, kedy sme cítili, že alebo vyhráme alebo budeme sedieť, ako nám to predpovedali niektorí vysokí funkcionári pri schvaľovaní úlohy RPP16 do plánu aplikovaného výskumu. Avšak vtedy oponentúry potvrdili výsledky, ktoré

boli už také jasné, že sme dostali peniaze a mohli sme financovať naše podprojekty, ako napr. páskový koaxiálny vodič vo VÚKI Bratislava, veľkodosková verzia RPP16 v Konštrukte Trenčín, tenkovrstvové pamäte v Tesle Blatná, špeciálne operačné systémy a balíky aplikačných programov v Prahe, Brne, Ostrave a ďalšie.

Toto neboli typické metódy pre SAV, vymykali sa z rámca predstáv o pokojnej tichej, nerušenej vedeckej práci a preto nie každý naše iniciatívy podporoval. Toto sa za 60 rokov tiež nezmenilo. Nie je to kritika, ale povzbudenie mladej generácie, aby sa nebála ísť svojou cestou.

Príspevok projektu RPP16 a historickú úlohu ÚTK SAV však dnes už nikto nemôže spochybniť, pretože Slovensko sa zmenilo, začalo žiť technikou, programovaním, navrhovaním nových číslicových systémov a implementáciou zložitých aplikácií. Mnohé ústavy sa osamostatnili – VÚVT Žilina, ÚSIP a ďalšie. Vznikli podniky ZVT Námestovo a ZVT Banská Bystrica. Je to historická realita a je vzrušujúce vidieť ju od jej začiatkov cez prizmu 60-ročného vývoja.

Mladá generácia to dnes nemá ani ľahšie ani ťažšie, ako sme to mali my, musí mať však vízie a sny, ako sme ich mali my a musí tvrdo pracovať, prekonávať prekážky a nájsť si vlastné cesty, lebo je to váš čas a váš život. My sme vám tú štafetu už odovzdali.

Ďakujem za pozornosť!